

5. Щербак Є.А. Аналіз інноваційної діяльності підприємств харчової промисловості України/Є.А. Щербак// Продуктивність агропромислового виробництва. Економічні науки. - 2015. - № 27. - С. 38-44.

СОЦІАЛЬНИЙ РОЗВИТОК СІЛЬСЬКОЇ ГРОМАДИ

АКСЮТА Р.В. , ХНТУСГ ІМЕНІ ПЕТРА ВАСИЛЕНКО*

З позиції управлінського підходу розвиток адміністративної одиниці можна розглядати як сукупність економічних і соціальних змін у розвитку визначеної території. Для адміністративної одиниці, як відкритої соціальної системи, джерелом розвитку є не тільки збереження цілісності, але й сприйняття усього, що відбувається в зовнішньому середовищі. Без постійного розвитку, змін, відновлення, адміністративна одиниця, перетворена в замкнуту систему, неминуче буде деградувати, а система управління, залишаючись патріархальною, стримуватиме розвиток адміністративної одиниці [3, с. 185].

Розвиток адміністративної одиниці – багатовекторний процес, який, насамперед, поділяється на дві основні складові: економічну і соціальну, поєднання яких і визначає успішність розвитку. Розвиток як поліпшення, на відміну від виживання чи стагнації, припускає такі зміни, що забезпечують усьому населенню широкі можливості користування суспільними благами.

Важливою характеристикою соціального розвитку є пвидкість протікання суспільних процесів. Розвиток адміністративної одиниці припускає досягнення високої якості життя місцевого населення, забезпечення більшого ступеня соціальної справедливості й рівності можливостей, особистої свободи.

Головною метою соціального розвитку адміністративної одиниці є створення умов для підвищення якості життя громадян, які живуть на її території. Оцінкою того чи іншого рівня соціального розвитку адміністративних одиниць є соціальний, економічний добробут людини. Процес розвитку – невід’ємний атрибут адміністративної одиниці, основа її існування. Розвиток припускає наявність мети і стратегії досягнення певних змін. В адміністративній

* Науковий керівник – Краля В.Г., к.е.н., доцент

одиниці, як соціальної системи, де головним системоутворюючим елементом є людина, соціальні цілі виявляються першорядними. Адміністративна одиниця, відкрита стосовно зовнішнього середовища соціальна система, складається із сукупності взаємозалежних підсистем і має специфічні властивості. Як об'єкт соціального розвитку адміністративна одиниця, з одного боку, – це самостійна система з органами управління, що реалізують специфічні інтереси співтовариства, а з іншого – підсистема утворень більш складного рівня – регіону і держави, що виконує безліч зовнішніх функцій. Завдяки своїй відкритості адміністративна одиниця, її статус і можливості розвитку залежать рівною мірою і від внутрішніх, і від зовнішніх факторів.

Першим кроком до змін у системі державного управління територіальними громадами стало прийняття Конституції України (1996 р.) і Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» (1997 р.) [1; 2]. Державна влада була

розподілена, сформовані два рівні управління: державний і місцевий. Основний закон закріпив положення про незалежність системи органів місцевого самоврядування від держави. Був здійснений відхід від тотального забезпечення соціального розвитку за рахунок держави. На зміну централізованому плановому розвитку населених пунктів приходять концепція ініціативного соціально-економічного саморозвитку адміністративних одиниць, генеральною метою якого є підвищення рівня добробуту населення, поліпшення умов і якості його життя. З другої половини 90-х рр. XX ст. адміністративні одиниці одержали право самостійно управляти соціальним розвитком. Завдяки проведеним структурно-політичним і законотворчим заходам вони стали територіальними одиницями з власними органами влади, компетенцією, повноваженнями і ресурсами.

У сучасній Україні пріоритетним є завдання досягнення соціального добробуту, побудова суспільства, у якому людина буде визнаватись суспільним багатством. Перше місце в програмах соціально-економічного розвитку країни займає розділ соціального розвитку, що, на думку фахівців, повинно підкреслити пріоритет завдань, які постають перед економікою, а саме – поліпшення добробуту і підвищення рівня життя населення України.

Література.

1 Конституція України : прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 черв. 1996 р. К.: Преса України, 1997 – 80 с.

2 Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України від 21 трав. 1997 р. // Відом. Верховної Ради України, 1997 .№ 24

3 Гладышев, А. Г. Муниципальная наука: теория, методология, М. : Муницип. Мир, 2003 С. 284

4. Підкуйко О. О. Концептуально-понятійні основи забезпечення розвитку територіальної громади. Науковий вісник Академії муніципального управління, 2012. Вип. 4. С. 339–345.

5. Настрої мешканців обласних центрів України у дзеркалі статистики. URL: <http://iser.org.ua/analitika/analiz-der-> URL: <http://iser.org.ua/analitika/analiz-derzhavnoi-politiki/nastroyi-meshkantsiv-oblasnih-tsentriv-ukrayiniu-dzerkali-statistiki>

СУЧАСНІ ВИКЛИКИ В УПРАВЛІННІ ПЕРСОНАЛОМ ВІТЧИЗНЯНИХ ПІДПРИЄМСТВ

***БЕСПАЛОВА А.О., КАРПАЧ Є.В., МАГІСТРАНТИ*,
СУМСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ***

Стрімкі трансформаційні процеси в світовій економіці зумовлюють виникнення нових, до сьогодні недостатньо досліджених проблем в царині управління людськими ресурсами. Беззаперечним залишається те, що людський чинник залишається одним із вирішальних в забезпеченні ефективного функціонування суб'єктів господарювання, хоча окремі складові системи управління персоналом видозмінюються, як і їх пріоритети у здійсненні. Донедавна важко було уявити, що загальновідомі застереження та виклики в теорії та практиці управління персоналом організацій будуть швидко доповнюватися все новими ситуаційними загрозами. Зазначимо, що виникнення проблем в площині використання людських ресурсів має як спільні особливості для окремих підприємств та галузей, так і деякі відмінності. Перш за все, серед визначальних функцій управління персоналом керівники успішно функціонуючих підприємств виділяють мотивацію, реалізація якої забезпечує використання потенціалу працівника та досягнення цілей організації [1, 2]. Втім окремо слід вказати на формування мотивації праці у вітчизняних аграрних підприємствах,

* Науковий керівник. – Михайлов А.М., д.е.н., професор